

Calea ascetilor

Scris de Ninel Ganea

Duminică, 16 Februarie 2014 23:52

Chiar in momentele in care puteam pica de acord ca toti tinerii din ziua de azi au numai sex, bautura si alte prostii in cap, a aparut cazul unei eleve olimpice, care nu a avut altceva mai bun de facut decat sa ia calea manastirii.

Subiectul nu e inca foarte clar, dar indignarea opiniei publice progresiste e limpede. Si nu poti sa nu le dai dreptate cohortelor de experti, specialisti si analisti in psihologie, educatie, antropologie, teologie si cate si mai cate. Ceva profund in neregula s-a petrecut, iar autoritatile trebuie sa actioneze cat mai ferm. Pana nu se extinde fenomenul. "Nu este firesc ca la 15 ani un copil sa-si doreasca sa se calugaresca", ne lamureste un economist-realizator TV. Bineinteles ca nu este. Firesc este la 15 ani sa-ti doresti sa devii doar cantaret, actor, vedeta de orice fel sau analist de televiziune. Restul e sub incidenta maladiilor psihice.

Vinovatii de serviciu (biserica si familia) au raspuns imediat prezent si au furnizat probele necesare. Asa ca s-a purces la sedinte improvizate de psihanaliza "in absentia". "Frustrare sexuala", "indoctrinare religioasa", "spalare pe creier" au fost etichetele degraba lipite cazului. Greu sa ai dubii sau indoieli intr-un asemenea subiect cand toate dovezile indica un caz deviant. Sa fi fugit fata in lume cu un baiat, oh, ce parfum de romantica si libertate! Dar asa?! Sa-ti iei talpasita pentru manastire si o viata inchinata Domnului? Nu se face...Mai ales la o eleva isteata. Sa fi avut de-a face cu vreo fata mai putin inzestrata intelectual, era mai de inteles, dar ca o tanara olimpica sa-ti faca o asemenea surpriza, e prea de tot.

Or fi comentariile aparute ridicole, insa ele tradeaza o filozofie asupra naturii umane, doar in aparenta mai respectabila. Ea rasare in diferite variante si formule, psihanaliza, evolutionism, materialism, etc., si subintinde mai toate perspectivele "de bon ton" contemporane. Freud a

definit exemplar aceasta viziune: "omul nu e altceva decat un animal si cu nimic mai bun decat un animal (...) Cuceririle sale in lumea din afara nu reusesc sa stearga dovezile acestei echivalente, care se manifesta atat in conformatia corpului sau, cat si in dispozitiile sale psihice". In aceste conditii, scopul inevitabil al vietii este placerea (sexuala) si evitarea durerii. Tot el o spune explicit, in timp ce alti autori sunt relativ mai timizi. Insa, daca acestea sunt datele primare, nici nu e greu de anticipat cam in ce directie pot fi ele dezvoltate. Toata experienta interioara o confirma, jurnalele peer-review o certifica stiintific iar televiziunea ne aduce zilnic ilustrari suplimentare . Cine ar putea tagadui marele adevar ocultat de atatea secole? Ca nu suntem altceva decat niste biete animale in cautarea placerilor celor mai joase. "Iubirea sexuala (genitala) procura fiintei omenesti sentimentul traiirii celei mai puternice satisfactii si ea ii ofera propriu-zis modelul oricarei fericiri", ne dezvaluie Freud, desi noi o stim mai bine de la MTV. Pana si din niste autori, altfel religiosi, daca ii citesti postmodern si nu pui la socoteala ca este vorba de natura cazuta, poti scoate exact aceleasi concluzii.

Ce-i drept ca la nivelul experientei interioare mai apar anumite regrete, vagi pareri de rau, un discomfort interior, insa daca e sa-i credem pe doctorii sufletului contemporan, ele nu sunt altceva decat reziduuri de care trebuie sa ne debarasam cat mai rapid. Iar cu o cura buna de cultura moderna, in scurt timp, singurele probleme care te vor macina vor fi legate de convertirea cat mai grabnica a celorlalti la doctrina secreta, scrisa pe toate gardurile.

Insa, daca asta e tot ceea ce ramane din natura umana, cum ramane cu sfintii, cu aceia care cauta Adevarul, Calea si Viata? Unde ii inghesuim in fisetele noastre mentale? Ce ne facem cu eleva olimpica plecata in cautarea manastarii?

Pentru ca simpla lor existenta ne stanjeneste prejudecatile iluministe si ne tempereaza cinismul dezgustat. Sunt reprosul viu al vietilor noastre si indoiala suprema ca dogmele noastre materialiste s-ar putea sa nu fie atat de solide. Ii putem clasa, ii putem psihanaliza, le putem inventa frustrari si handicapuri mentale, dar ceva ramane in continuare neexplicat. E un rest de care nu putem da seama, un junghi psihic sacaitor, e un inconstient spiritual de care ne e frica sa ne atingem. Tocmai din acest motive, ne uitam la ei ca la niste monstri care nu ne dau pace. Prezenta lor ne nelinisteste.

Insa, dupa ce i-am explicat prin legi imuabile, cel mai simplu e sa-i ignoram si sa ne vedem in continuare linistiti de treburile noastre. Sa ne anesteziem pornirile interogative, sa trecem pe langa ei nepasatori si, doar in caz de necesitate ultima, sa cautam vreo divinitate impersonala care sa ne incalzeasca eul. Nu cumva sa ne zgandarim prea tare constiinta si sa aflam la un moment dat ca omul e intr-adevar un animal, dar un "animal indumnezeit".

Calea ascetilor

Scris de Ninel Ganea

Duminică, 16 Februarie 2014 23:52
